

Tarek Ziad Choheibers tale på Menneskerettighedsdagen

Taler

Tarek Ziad Choheiber
Dansk-palæstinensisk studerende

Dato

10. december 2024

Sted

Amnesty International Denmark,
Gammeltorv 8, 5 sal, 1457 Indre
By

- 1 Lad mig først fortælle lidt om mig selv. Hvem er jeg? Jeg hedder Tarek Ziad Choheiber, dansk-palæstinenser, født og opvokset på Nørrebro og psykologistuderende på Københavns Universitet (KU).
- 5 Jeg er aktiv i Studerende mod Besættelsen (SMB), og jeg blev spurgt af Maja, om jeg ikke havde lyst til at holde en tale om Palæstina og frihed. Jeg behøvede ikke at bruge så meget tid på at forberede mig, fortalte hun mig. "Easy, peasy", tænkte jeg umiddelbart, og jeg sagde derfor ja. Det viste sig ikke at være særligt easy, peasy. Mest af alt, fordi, at der er ikke noget easy peasy omkring vores
- 10 arbejde i SMB.

Da jeg skulle skrive den her tale, tænkte jeg, at jeg kunne trække på alle mine år som aktivist for Palæstina. Kampen for frihed har jeg nemlig fået ind gennem modernælken. Dog viste det sig, at jeg havde svært ved at finde ord for, hvordan

15 jeg har haft det, ikke bare det seneste års tid, men også faktisk den seneste uge. I sidste uge blev vores indendørscamp, Hurriyeh Hall, nemlig ryddet af politiet, som var tilkaldt af sikkerhedschefen på min skole. Lad mig give lidt kontekst.

I SMB har vi arbejdet i flere år på at få Københavns Universitet til at trække sine

20 investeringer i de ulovlige bosættelser på Vestbredden. Indtil foråret tidligere i år, havde vi gennem 2,5 år arbejdet gennem dialog og underskriftsindsamlinger på at skabe pres. Vi fik sendt og modtaget en masse mails, men lige lidt hjalp det. "Vi kigger på det til næste bestyrelsesmøde" fik vi at vide. Da vi så lavede en demonstration foran lokalet til KU's bestyrelsesmøde tilbage i april, fik vi at

25 vide, at det heller ikke kunne lade sig gøre i denne omgang. Da stod vi rådvilde tilbage, og vi vidste ikke, hvad vi ellers kunne gøre.

Det var omkring samme tid, at teltlejrene opstod på de amerikanske

30 eliteuniversiteter. The Student Intifada had begun. Og midt i al vores frustration og rådvildhed, valgte vi at hoppe med på den bølge og bringe den til Danmark. Her stod vi så, unge, uerfarne studerende på SU, og slog teltene op i en have på KU's samfundsvidenskabelige campus. Vi døbte den Rafah Garden for at sætte fokus på, at Israel dengang var ved at invadere Rafah, hvor de
35 fordrevne palæstinensere i Gaza havde søgt tilflugt dengang.

På ingen tid havde vi skabt et minisamfund med folk, der tog sig af maden, oprydningen, økonomien, pressen osv. Og presse, ja, det var der masser af. Vi havde lange fællesmøder og intense diskussioner omkring vores fællesskabs
40 regler. Der blev skabt en inkluderende kultur med pronomenrunder, veganske madoptions og safer-space-grupper. Vi etablerede en Palestinian-only Group for at styrke og centrere de palæstinensiske stemmer. Og det meste foregik selvfølgelig på engelsk for at gøre det tilgængeligt for de mange internationale studerende. Og på kort tid blev Rafah Garden et samlested for hele
45 solidaritetsbevægelsen med talks, filmvisninger og ikke mindst de daglige demonstrationer. Og jeg vil altid huske al den hjemmelavede mad, som bl.a. mine forældre lavede, og det køleskab, som Socialistisk Ungdomsfront lod os låne, til at opbevare den mad.

50 Rafah Garden blev for mange af os et håb for en bedre fremtid, og Rafah Garden blev et fællesskab, som var mangfoldigt, solidarisk og omsorgsfuldt. Et fællesskab der også var centreret om de mest udsatte. Og da KU valgte at trække sine investeringer efter over 3 ugers camping, vidste vi også, at vi var blevet et politisk kraftfuldt fællesskab. Et fællesskab der havde formået at skabe materiel
55 forandring for nogle af de mest udsatte mennesker på vores jord.

Når jeg så tænker tilbage på det, ved jeg godt hvad frihed betyder for mig, som dansk-palæstinenser. Frihed betyder for mig at kunne stå op for mine rettigheder og stå i solidaritet med vores mest udsatte medmennesker. I
60 fællesskab med andre. Og den frihed bliver i stigende grad udfordret af det mere og mere indskrænkende debatklime og den politimagt, der blev brugt til at fjerne os, da vi prøvede at genskabe Rafah Gardens kraftfulde fællesskab i form af Hurriyeh Hall, altså Frihedens Hal. Og det er dette, jeg gerne vil sætte fokus på, på denne menneskerettighedsdag. Hvad kommer der til at ske med vores
65 frihed for at kunne stå i solidaritet med de mest udsatte mennesker på jorden? I Palæstina, Afghanistan, Sudan, Congo, Ukraine. Det er noget, jeg kan mærke, at jeg er bekymret for.

70 Jeg er bekymret, men det hjælper også at være her i dag. Fordi her kan jeg også mærke den mangfoldige og solidariske energi, som jeg følte i Rafah Garden. Alting føles jo nemmere, når man løfter i flok.

Glædelig menneskerettighedsdag.

75

Tak for jeres opmærksomhed.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

80

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

85

Relateret

Manilla Ghafuris tale på Menneskerettighedsdagen
10. december 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tarek-ziad-choheibers-tale-pa-menneskerettighedsdagen>

90

95

100

105